

РЕШЕНИЕ

№ 2345

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **838** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Й. Й., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Решение № 4592 от 30.11.2022 г. по нахд № 11192/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 8-и състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 5743925, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на касаторката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на лицето. Касаторката счита, че процесният ЕФ не съдържа ясно и точно посочване на нарушените разпоредби в нарушение на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Твърди, че в ЕФ не е посочено кое нарушение е извършено повторно с оглед приложената санкционна норма на чл.182, ал.4 от ЗДвП, което съществено накърнявало правото ѝ на защита да разбере за което точно нарушение е санкционирана и дали ѝ е наложен правилният размер на административното наказание. В обжалвания фиш липсвало

отбелязване в коя от хипотезите на чл.182, ал.1, т.1-5, ал.2 или ал.3, т.1-5 от ЗДвП е извършено предходното нарушение като основен състав на нарушение по отношение на квалификацията такъв по чл.182, ал.4 от ЗДвП. По този начин не ставало ясно двойният размер на наложената ѝ глоба на кой размер от предходните 18 броя различни глоби съответства. Претендира се касационната инстанция да отмени обжалваното решение и да постанови друго такова, с което да отмени електронния фиш.

Ответникът по касация СДВР оспорва касационната жалба чрез юр. Д.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х.-ти Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 31.03.2022г., в 12:48 часа, система за видеоконтрол „АТСС С. М2“ сериен № MD 1192, заснела лек автомобил марка „С.“, модел „С.“, с рег. [рег.номер на МПС], движещ се в [населено място], по [улица], до номер 4, с посока на движение от [улица]към [улица], с превишена скорост – 67 км/ч (след приспаднат толеранс), при максимално разрешена за движение в населено място – 50 км/ч.

Въз основа проверка собствеността на автомобила СДВР издала Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 5743925, с който на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 ЗДвП на М. Й. Й., ЕГН [ЕГН], била наложена глоба в размер на 100 лв., при повторност на нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5214769.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел от правна страна, че при съставянето на процесния ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и същият съответства на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Доказателствената съвкупност установявала извършеното нарушение на скоростта, доколкото изготвените с технически средства снимки и видеозаписи представлявали годно доказателствена средство в административнонаказателния процес, доказващи по несъмнен начин съответното МПС, неговото местоположение и скорост на движение. Приел е наложената глоба за минимална съгласно чл.182, ал.4 ЗДвП при липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното

решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Законосъобразен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт е издаден при наличие на условията, визирани в чл.189, ал.4 от ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Касае се за специална разпоредба, поради което не намират приложение общите правила на чл.57, ал.1 ЗАНН. По силата на пар.6, т.63 от ДР на ЗДвП "Електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Съобразно цитираната легална дефиниция датата на възпроизвеждане на електронното изявление, създадено чрез административно-информационна система, върху хартиен носител е неотнормима към състава на нарушението, което в случая надлежно е детайлизирано чрез посочване на мястото, датата, точния час на извършването му, регистрационния номер на моторното превозно средство и собственика, на когото то е регистрирано. В електронния фиш са отразени данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане.

Противно на твърденията на касатора, процесният ЕФ съдържа изрично отбелязване, че нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5214769. Това обстоятелство, обсъдено съвкупно с другите реквизити на фиша, правилно възприети от районния съд като съответни на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП, удовлетворява, според касационния състав, изискванията за описание на нарушението по начин, предоставящ възможност на лицето да разбере състава на вмененото му административно нарушение. Като част от административнонаказателната преписка ответникът е представил разписка относно връчен на 25.01.2022 г. на М. Й. Й., ЕГН [ЕГН], ЕФ К/5214769 от 17.08.2021 г. на СДВР, съставен за нарушение на ЗДвП, установено с техническо средство TFR-1 М № 619. Й. е адресат на неблагоприятния за нея административен акт, но не е ангажирала доказателства за неговото обжалване. Правилно и обосновано при тези данни районният съд е приел за осъществен и доказан състава на вмененото нарушение по чл.182, ал.4 от ЗДвП, според който когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. Непосочването на конкретно хипотеза по чл.182, ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 ЗДвП не съставлява нарушение на установената форма по чл.189, ал.4 от ЗДвП,

нито съществено ограничава правото на защита на засегнатото лице. Й. е адресат на ЕФ К/5214769, същият й е връчен надлежно, в него е отбелязан вида на нарушението и начина му на установяване – с АТСС, което е достатъчно за установяване на съставомерност на предходно извършено нарушение от същия вид по смисъла на т.33, пар.6 от ДР на ЗДвП. Приложеното към касационната жалба Решение № 4092 от 01.11.2022 г. по нахд № 11180/2022 г. на СРС, НО, 99-ти състав, не удостоверява константна съдебна практика.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, а именно, че на 31.03.2022г., в 12:48 часа, касаторката М. Й., като водач на собствения лек автомобил марка „С.“, модел „С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се в [населено място], по [улица], до номер 4, с посока на движение от [улица]към [улица], се движела с превишена скорост – 67 км/ч (след приспаднал толеранс от 3 кв/м), при максимално разрешена за движение в населено място скорост от 50 км/ч. Съдържащата се в административно-наказателната преписка снимка на разположено АТСС на земята е ясно указание, че процесното средство е мобилно по смисъла на пар.6, т.65, б.“б“ от ДР на ЗДвП като временно разположено на участък от пътя. Приложеният по делото протокол за използването на АТСС рег. № 4332р-18270 от 01.04.2022 г. напълно отговаря на нормативните изисквания по чл.10, ал.1 от наредбата, както правилно е приел СРС. Протоколът съдържа данни за номера на използваното АТСС „С. М2“ сериен № MD 1192, дата и място на контрол, общото ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, липсата на поставен пътен знак за ограничение на скоростта, началото и края на работа на АТСС (от 12:30 часа до 14:30 часа), в който диапазон е установено процесното нарушение (12:48 часа). При наличие на предходно нарушение от същия вид, санкционирано с ЕФ К/5214769, правилно и законосъобразно за процесното нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в хипотезата на повторност по смисъла на чл.182, ал.4 от ЗДвП. Разпоредбата на чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП санкционера процесното превишение на скоростта от 17 км/ч с глоба от 50 лв. След като нарушението е извършено в условията на повторност, то наложената с ЕФ глоба в размер на 100 лв. е определена правилно. Възраженията на касаторката за невъзможност да установи за кое точно нарушение е санкционирана са неоснователни.

Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд не е допуснал визираните касационни оплаквания. Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания.

Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

Неоснователно е искането на касаторката за неприсъждане на разноски в полза на ответника по касация. Присъждането на разноски е гражданскоправна последица от водения съдебен спор, която възлага в тежест на загубилата спора страна разноските, сторени от страната, в чиято полза е решен спорът. Това изрично е уредено в чл.63д, ал.1 от ЗАНН, според който в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има

право на разноси, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. В идентичен смисъл е разпоредбата на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, според която размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер от 80 лева. Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XVIII-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4592 от 30.11.2022 г. по нахд № 11192/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-и състав.

ОСЪЖДА М. Й. Й., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл.63д, ал.1 и ал.5 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултското възнаграждение в размер от 80 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.